

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Ved Skarritsøen

Citation: Drachmann, Holger: "Ved Skarritsøen", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 115. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann03tom-shoot-workid55379/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Jeg lader Raven og Kragen den graa
 Og Spurve blive tilbage;
 De fik jo ikke saa sart et Skind,
 De putter i Revner og Sprækker sig ind,
 De slaar sig igennem, som de kan bedst,
 Og tager Midlerne ikke saa nøje;
 De fik en hjemmegjort Trøje,
 Som skærmer mod Regn og mod Blæst.....

Men kommer Vaaren med solrige Dage,
 Med blinkende Skyer som Sildestimer,
 Og korte Nætter, som rækker Lyset
 En Haand over Dagingens dæmrende Timer:
 Saa kommer Svalen tilbage.
 Saa fanger Du glad din Flyver ind,
 Saa tændes der Blus paa din blege Kind;
 Ej mer' skal vi Afskeden friste:
 Saa bliver Rejsen den sidste!

Ved Skarritsøen.

Margarete: Veraplich mir, Helarich!
Faast: Was ich kann!
Margarete: Nun sag, wie hast Du's mit
der Religion?

Jeg ser i Vejret fra de hvide Blade;
 Min Haand, min Tanke standser undervejs
 Paa Rejsen mod min stolte Hogens Maal,
 Mod hine tidt besungne, fagre Lande,
 Mod Ærens Riger, Hædrens Fødeby,
 Der vinker som en gylden Sommersky
 Fjernt over Horisontens duffblaa Rande.

Jeg standser ved hin Spørgen i dit Øje;
 Det hvile klart og graat og dybt i mit.
 Det laa, som Seen, aaben for mit Blik,
 Og Høstens Smil gled skælvende derover.
 Oktobersolen har en sælsom Art
 At smile paa. Den klipper med sit Øje.
 Og vi var to, som skulde skilles snart,
 Og vi var mødt ved Skarritsøens Vover.

En Afsked ridser dybt i Sjælens Tavle
 Med Kunstnerhaandens Naal hvert lille Træk.

I Gensynsmødet duffer Nuet væk;
 Man er saa rig, naar Savnet ligger bagved.
 Men den, som skilles, er en fattig Mand,
 Han samler hver en Skærv til Tærepning
 Paa Rejsen, hvor ej Posten altid kan
 Fra Hjemmet bringe ham fornyet Sending.

Jeg tegner ned paa disse hvide Blade:
 Den lille Skov af Siv med visne Snerler,
 Der deltes og veg Pladsen for en Bro
 Med smalle Fjæle og kun Plads for to;
 Den større Skov hang brunrød ud derover,
 Træt, som det syntes, af at bære Løvet,
 Og saa' med sænket Hoved og bedrøvet
 Sin Afmagts Billed dybt i Skarritsøens
 Forstenet kolde, blanke Spejlglassover.

Du stod med Skuldren hældet mod mit Bryst.
 Dér var jo, mente Du, din rette Støtte;
 Og dine lyse Lokker slynged sig
 Som Romerkvindens Blomsteroffers Kranse,
 I Gave fra det store, fulde Hjerte,
 Med Duft hen over Gudestøttens Arm.
 Du holdt min Haand — *din* var saa blød og varm
 Jeg peged ud paa Søens stille Plade,
 Hvor Toppen af de dybe, skjulte Rør,
 Lig Smældet af en Ridepisk fremtitted,
 Og skildred, træt, af Høstens Stemning smittet,
 Hvor sødt det var, at hvile nu derude,
 Vi to, i Favntag kærlig tæt forenet,
 I Evighedens Marmorøvn forstenet,
 I salig Søvn paa Bundens Søgræspudder!

Vi gik tilbage fra den smalle Bro;
 Da saa' Du paa mig, saadan, med *det* Blik,
 Og hvisked ganske sagte, mens vi gik:
 Hvad mener Du? Fortæl mig dog din Tro!
 Jeg slog det hen, jeg spøgte og jeg lo:
 Det er ej saadan ment; det maa Du tro! —
 Jeg *vilde*, at det Indtryk skulde svinde.
 Og Du? Hvor findes vel paa Jord den Kvinde,
 Som ej til Øjeblikket Lid vil fæste,
 For — at fremmane Tvivlen i det næste.

Og nu, nu rinder mig det Blik i Minde,
 Og Skarritsøens mørke Poesi
 Er mig en Borm, en Stopper paa min Rejse.
 Nuvel, for Bønnen vil jeg mig befri:
 Jeg sprænger den; jeg melder mig til Skrifte.

Tilgiv en Svaghed i et Øjeblik:
 Det er min Skyld, om nu Du gaar og grunder
 I Tvivl, med Brodden i dit lyse Sind,
 Og famler Dig i mørke Verdner ind,
 Hvor der er klamt af Svaghed, trangt af Brist
 Paa Manddoms stærke Glød og klare Gnist,
 Paa Haab og Higen efter Kærlighed,
 Saadan som den fra stolte Slægters Grene
 Er arvet til vor spinkle Stikling ned.

Vær uden Frygt; jeg skriver aldrig under,
 Hvad ny' Apostlers trætte Hjernespind
 Har fundet ud som Maa! for vore Rejser:
 „En Sten, man kaster i den dybe Fjord;
 Hvad vil en Sten; hvad haaber den, hvad vinder
 Den ved at være? Plump! og den forsvinder.“
 Nej, dybere i Livets Jord jeg bunder,
 End til at ruskes op med Trevl og Rød
 Og kastes hen i Grøften ved et Lune.
 Saa længe Hjertet banker, stolt jeg knejser
 Som Vaabendrager ved det store Hof,
 Hvor ingen bæg, trangbrystet Filosof
 Dikterer Love, som min Fod skal lyde.
 Er jeg ej god, jeg er dog altfor god
 Til Drivetømmer hen ad Livets Fjord,
 Som synker eller svømmer ovenpaa
 Tilfældigt ved et rent paa maa og faa.
 Lad og ved Magt „Tilfældigheden“ staa:
 Jeg vil nok synke, men først vil jeg flyde!

I Aaren bruser højt mit kække Blod;
 Det kalder paa mig; er dets Kalden ej
 En Førers, som er værd at vise Vej?
 Skal slap og viljeløs jeg mig forbløde,
 Fordi der raabes paa mig fra de døde,
 Fordi en overlæst lærds Forstand
 Har glemt, hvad ej hans Moder mægted glemme,

Den Gang hun tog hans Fader til sin Mand?
Vi lytter til en sprukken, klangløs Stemme,
Vi kryber for en krank Melankoli,
Vi gaar omkring og snuser efter døde;
Skønt det er knapt paa Sol, vi Skyggen søger,
Vi slaar os selv ihjel i vore Bøger,
Og lægger langsomt os i Livet øde: —
Vi trænger til en *Livets* Poesi.
Den vil jeg plante ud i Blomst paa Blomst
Med kraftig Duft og Myldren langs din Sti,
Og give hver en Larve sin Bekomst,
Som suger af dens Saft sin Ormeføde.

Og jeg vil lytte til dit Hjertes Stemme,
Og leve med Dig glad paa denne Jord,
Hvor hvert elastisk Skridt, hvert Fodens Spør
Indprenter dybt den Lære: her Du bor,
Her laa din Kim, og her din Stamme gror,
Her har din Kærlighed, din Livskamp hjemme,
Indtil, som hist ved Skarritsøens Bred,
En gul Oktober ryster Blade ned,
Og steder os, to Blade, under Jord
Til evig Hvile i sit lune Gemme

Herpaa jeg lever, og — paa det jeg tror.
